

Sygn. akt VI GC 1078/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 06 grudnia 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Ł. U.**

przeciwko **M. S. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. S. (1) na rzecz powoda Ł. U. kwotę 72 347,87 złotych (siedemdziesiąt dwa tysiące trzysta czterdzieści siedem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienia liczonymi od kwot:

- 43 006,91 złotych za okres od dnia 29 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty,
- 29 340,96 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. S. (1) na rzecz powoda Ł. U. kwotę 9 018 złotych (dziewięć tysięcy osiemnaście złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. wyrokowi w punkcie I w zakresie kwoty 2 941,15 złotych (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści jeden złotych piętnaście groszy) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI GC 1078/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 lipca 2022 roku powód Ł. U. domagał się zasądzenia od pozwanego M. S. (1) kwoty 72 347,87 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 43 006,91 złotych za okres od dnia 29 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty i 29 340,96 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem refaktury kosztów związanych z dostarczeniem pozwanemu towarów określonych w fakturze numer (...). Powód wskazał przy tym, że pozwany złożył w dniu 23 września 2019 roku pisemne oświadczenie o uznaniu swojego długu zobowiązując się do zapłaty należności wynikających z powyższych faktur w terminie do dnia 31 października 2019 roku. Pomimo jednakże kierowanych do niego wezwań do zapłaty, nie uregulował zaległych należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 września 2022 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2548/22 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany M. S. (1) domagał się oddalenia powództwa w całości. Pozwany podniósł, że z treści oświadczenia, na jakie powołuje się powód, nie wynika, czego to oświadczenie dotyczy i czy obejmowało ono przedmiotowe faktury objęte żądaniem pozwu. Pozwany wskazał, że w dacie, w której powstało przedmiotowe oświadczenie strony pozostawały w stosunkach gospodarczych i umownych, a zakres wzajemnych roszczeń i zobowiązań był szeroki. Jednocześnie pozwany zaznaczył, że treść tego oświadczenia nie stanowiła tylko zobowiązania pozwanego do zapłaty należności za sprzedaż paliwa przez powoda, ale była częścią uzgodnień stron, a więc oświadczenie to nie oznaczało uznania długu w sposób kategoriyczny i jednoznaczny stanowiąc jedynie formę wzajemnego rozliczenia. Pozwany wskazał bowiem, że w ramach umowy leasingu strony ustaliły, że koszty czynszu najmu i opłat eksploatacyjnych będą uiszczane wspólnie, a przedmiot leasingu, po jego wykupie, będzie stanowił własność wspólną. W związku natomiast z brakiem regulowania w terminie zobowiązań leasingowych przez powoda, pozwany zaproponował przejęcie na siebie kosztów rat leasingowych, bez nakładów koniecznych obciążających powoda, pod warunkiem zobowiązania się przez powoda do przeniesienia na pozwanego własności rzeczy po zakończeniu umowy leasingu. Wobec tak poczynionych ustaleń strony zawarły umowę najmu w dniu 08 lutego 2019 roku. Czynsz najmu ustalono na kwotę 1 558,27 złotych, tj. przyjęto wysokość raty leasingowej na dzień zawarcia umowy najmu. W ramach tak trwającej współpracy w związku z zawartą umową najmu powód opłacał kartę paliową, na którą tankował pozwany, a następnie – na podstawie refaktury, zwracał koszty powodowi. Pozwany wskazał, że po uiszczeniu przez niego kwoty wykupu samochodu na rzecz leasingodawcy, wezwał powoda do wykonania umowy przyrzeczonej sprzedaży samochodu ciężarowego marki V. na rzecz pozwanego. Powód nie dążył jednak do zawarcia takiej umowy. Następnie, w sierpniu 2022 roku, doszło do samozapłonu przedmiotowego pojazdu, w związku z czym stał się on niezdatny do użytku i powstała szkoda całkowita. Pozwany wskazał, że w związku z tym, że na skutek celowego działania powoda pozwany nie posiadał wykupionego ubezpieczenia autocasco samochodu, nie otrzymał więc zwrotu równowartości utraconego pojazdu od ubezpieczyciela i tym samym poniósł szkodę w wysokości 80 000 złotych, a to w związku z niewykonaniem przez powoda umowy przedwstępnej zobowiązującej go do przeniesienia własności przedmiotu umowy najmu.

Pozwany podniósł nadto, że składając powodowi oświadczenie o z dnia 23 września 2019 roku pozostawał w przekonaniu, że powód wykona słownie złożone oświadczenie o przeniesieniu własności leasingu na osobę trzecią – R. M. (1). Pozwany wyjaśnił, że wobec nieudanej współpracy stron, zaproponował on, iż cesja leasingu zwolni podmioty z wzajemnych zobowiązań. Jednocześnie wskazał, że powód z kolei przekonał go, iż oświadczenie z dnia 23 września 2019 roku będzie wyłącznie zabezpieczeniem jego osoby, jeżeli po cesji leasingu strony nadal będą miały nierozliczone zobowiązania. Powód uznawał jednakże, że przed zapłatą na jego rzecz pozwany rozliczy koszty napraw koniecznych, nie eksploatacyjnych, a związanych z naprawą silnika i innych części mechanicznych oraz wartością rozliczonych już rat czynszu najmu. Natomiast powód po uzyskaniu od pozwanego oświadczenia o uznaniu długu, zerwał dalsze negocjacje i pomimo zgody leasingu na cesję wierzytelności na R. M. (1), nie przystąpił do umowy. Mając na uwadze powyższe pozwany podkreślił, że oświadczenie z dnia 23 września 2019 roku nie było uznaniem długu, ale formą poświadczenia istnienia zobowiązań, przy czym zobowiązanie do zapłaty było zależne od dalszej współpracy stron i rozliczenia kosztów cesji leasingu i już poniesionych kosztów przez pozwanego.

Pozwany oświadczył, iż wezwie niezwłocznie powoda do zapłaty kwoty 80 000 złotych tytułem szkody za niewykonanie umowy przedwstępnej i nie zawarcie umowy przyrzeczonej sprzedaży. Nadto pozwany oświadczył także, że złoży powództwo o zapłatę tejże kwoty w terminie niezwłocznym dokonując kompensaty wzajemnych należności.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2023 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że w stosunku do pozwanego toczy się postępowanie o zatwierdzenie układu, a nadto złożył oświadczenie pozwanego o potrąceniu oraz oświadczył także, że pozwany uznaje powództwo co do kwoty pozostającej po potrąceniu wzajemnych roszczeń, tj. kwoty 7 886,15 złotych (k. 146 akt).

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 02 czerwca 2023 roku” (data prezentaty: 2023-06-09, k. 197 akt) nadzorca układu – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oświadczył, że wyraża zgodę na uznanie przez pozwanego M. S. (1) roszczenia wobec powoda Ł. U. w zakresie kwoty 2 941,15 złotych. Natomiast co

do pozostałej kwoty, tj. kwoty 4 945 złotych, nadzorca układu nie wyraził zgody na uznanie przez pozwanego M. S. (1) roszczenia wobec powoda Ł. U..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. U. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w przedmiocie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli.

M. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w przedmiocie transportu drogowego towarów.

niesporne, a nadto: wydruki z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 10-11 akt

Ł. U. i M. S. (1) pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych i postanowili zacieśnić współpracę. Umówili się, że będą wspólnie prowadzić działalność gospodarczą wykonując transporty drogowe m. in. pojazdem marki V., przy czym kierowcą tego pojazdu miał być M. S. (1), w zamian za co mógł on korzystać z warsztatu prowadzonego przez Ł. U. i korzystać z jego usług.

By wykonywać wspólnie tę działalność gospodarczą, Ł. U. na podstawie sporządzonego w dniu 23 stycznia 2019 roku porozumienia do umowy leasingu operacyjnego numer (...) przejął m. in. prawa i obowiązki dotychczasowego leasingobiorcy W. G. wynikające z umowy leasingu z dnia 02 lutego 2018 roku zawartej z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W. dotyczące pojazdu – ciągnika siodłowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) (numer VIN (...)).

M. S. (1) nie mógł samodzielnie zawrzeć powyższej umowy, gdyż pozostawał w sporze z tym leasingodawcą w sprawie innego pojazdu.

Załącznikiem do powyższego porozumienia był harmonogram spłat, z którego wynikało, że wysokość raty leasingowej wynosić miała 1 558,27 złotych. Raty w liczbie 36 miały być płatne do 28. dnia miesiąca, począwszy od dnia 28 lutego 2019 roku. Ostatnia rata miała być płatna w dniu 28 stycznia 2022 roku. Wartość wykupu przedmiotu leasingu wynieść zaś miała kwotę 6 800 złotych netto.

umowa leasingu operacyjnego numer (...) – k. 108-112, 171-175 akt, porozumienie do umowy leasingu operacyjnego – k. 113-114, 176-177 akt, harmonogram spłat do umowy leasingu – k. 115, 178 akt, zeznania powoda Ł. U. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:16:31-00:40:57), zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

W dniu 08 lutego 2019 roku Ł. U. (jako wynajmujący) i M. S. (1) (jako najemca) zawarli umowę najmu, której przedmiot stanowił pojazd marki V. (...), rok produkcji 2018, o numerze rejestracyjnym (...).

W treści § 1 tej umowy wskazano, że pojazd ten jest w dobrym stanie technicznym, a wymaga napraw: zawieszenia, przewodów, hamulców i wymiany opon napędowych.

Przedmiot najmu miał być przeznaczony przez najemcę do transportu międzynarodowego.

Umowa zawarta została przez strony do zakończenia leasingu (§ 3).

Czynsz najmu ustalono na kwotę 1 558,27 złotych netto (§ 4).

Stosownie do treści § 5 umowy najemca zobowiązał się do używania pojazdu z naczepą typu chłodnia do dnia zakończenia leasingu wraz z wykupem na własność po zakończeniu umowy. Natomiast wynajmujący zobowiązał się do odsprzedania pojazdu zgodnie z warunkami zawartymi w umowie leasingu zawartej z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W..

Strony potwierdziły, że wydanie przedmiotu najmu miało nastąpić w dniu zawarcia, tj. w dniu 08 lutego 2019 roku.

umowa najmu z dnia 08 lutego 2019 roku – k. 56, 70-72 akt, zeznania powoda Ł. U. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:16:31-00:40:57), zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

Początkowo raty leasingu płacił Ł. U., a M. S. (1) następnie zwracał mu zapłacone kwoty jako czynsz najmu. W późniejszym okresie, z uwagi na nieterminowe płatności, M. S. (1) uiszczal należności tytułem rat leasingowych bezpośrednio leasingodawcy – (...) spółce akcyjnej z siedzibą we W..

wydruk historii konta bankowego – k. 34-45 akt, zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

M. S. (1) ponosił również koszty związane z naprawami użytkowanego przez niego pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...).

faktury – k. 65-66 akt, zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

Współpraca stron przebiegała początkowo pomyślnie. W jej ramach Ł. U. udostępnił także M. S. (1) swoją kartę paliwową, na którą M. S. (1) kupował paliwo, a przy rozliczaniu należności z tej karty paliwowej Ł. U. refakturował na M. S. (1) koszty, którymi sam został obciążony z tego tytułu. Wystawiane przez Ł. U. refaktury obejmowały także należności za opłaty drogowe, zakup płynu ad blue oraz koszty ubezpieczenia.

W dniu 29 maja 2019 roku Ł. U. wystawił M. S. (1) fakturę numer (...) na łączną kwotę 29 340,96 złotych obejmującą należności w kwocie 28 442,78 złotych za olej napędowy, w kwocie 768,39 złotych za opłaty drogowe, w kwocie 30,75 złotych za ubezpieczenie i w kwocie 99,04 złotych za płyn ad blue, z terminem płatności do dnia 05 czerwca 2019 roku.

W dniu 28 czerwca 2019 roku Ł. U. wystawił M. S. (1) fakturę numer (...) na łączną kwotę 43 006,91 złotych obejmującą należności w kwocie 43 013,01 złotych za olej napędowy, w kwocie 140 złotych za opłaty drogowe A4, w kwocie 712,80 złotych za opłaty drogowe A1, w kwocie 79,61 złotych za opłaty za karty i w kwocie 61,50 złotych za ubezpieczenie, z terminem płatności do dnia 28 czerwca 2019 roku.

M. S. (1) nie kwestionował tych należności.

faktura numer (...) – k. 8 akt, faktura numer (...) – k. 9 akt, zeznania świadka M. S. (2) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:51-00:16:31), zeznania powoda Ł. U. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:16:31-00:40:57), zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

W dniu 14 sierpnia 2019 roku M. S. (1) wystawił Ł. U. fakturę numer (...) na kwotę 6 082,35 złotych tytułem zapłaty za transport na trasie z W. do A..

faktura numer (...) – k. 220 akt

M. S. (1) opóźniał się z zapłatą należności wynikających z faktur numer (...). Kwoty te nie zostały także uregulowane przez Ł. U. na rzecz pierwotnych dostawców towarów i usług. W związku z tym przeciwko Ł. U. zostało wszczęte postępowanie windykacyjne. W tej sytuacji Ł. U. spotkał się z M. S. (1), który w dniu 23 września 2019 roku złożył w formie pisemnej oświadczenie zobowiązując się do zapłaty do dnia 31 października 2019 roku na rzecz Ł. U. „należnych mu faktur, wynikających ze sprzedaży paliwa”.

Złożone przez M. S. (1) oświadczenie obejmowało wszystkie należności, do których zapłaty na moment złożenia tego oświadczenia M. S. (1) był zobowiązany wobec Ł. U..

Oświadczenie to miało służyć wstrzymaniu czynności windykacyjnych wobec Ł. U. prowadzonych przez firmę windykacyjną.

oświadczenie z dnia 23 września 2019 roku – k. 6 akt, zeznania świadka M. S. (2) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:51-00:16:31), zeznania powoda Ł. U. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:16:31-00:40:57), zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

Współpraca stron zaczęła się pogarszać, zwłaszcza po awarii pojazdu – ciągnika siodłowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) (numer VIN (...)) za granicą. Wówczas to, kiedy wszystkimi formalnościami i naprawą musiał zająć się M. S. (1), zaczął on szukać innej osoby do przejścia leasingu od Ł. U.. Ł. U. początkowo zgodził się na to, lecz następnie wycofał się.

zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

Pismem z dnia 31 grudnia 2019 roku Ł. U. wezwał M. S. (1) do zapłaty kwoty 72 347,87 złotych tytułem zapłaty za faktury o numerach: (...).

wezwanie do zapłaty – k. 7 akt

Przedmiot umowy leasingu operacyjnego numer (...) – ciągnik siodłowy marki V. (...), numer VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...) był objęty ubezpieczeniem w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz w zakresie dobrowolnego ubezpieczenia autocasco w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.. Umowa została zawarta na okres od dnia 05 lutego 2022 roku do dnia 04 lutego 2023 roku. W umowie wskazano jako finansującego (ubezpieczającego) – (...) spółkę akcyjną z siedzibą we W., zaś jako użytkownika – Ł. U..

polisa – k. 158 akt

W dniu 31 marca 2022 roku Ł. U. wykupił przedmiot umowy leasingu operacyjnego numer (...) – ciągnik siodłowy marki V. (...), numer VIN (...), o numerze rejestracyjnym (...), za cenę 6 800 złotych netto, tj. 8 364 złotych brutto.

Cena wykupu przedmiotu umowy leasingu zapłacona została przez M. S. (1) przelewem w dniu 16 marca 2022 roku.

faktura numer (...) – k. 116, 157, 179, wydruk historii konta bankowego – k. 34-45 akt

M. S. (1) wzywał Ł. U. do wykonania zapisów umowy najmu z dnia 08 listopada 2019 roku przez przeniesienie na niego własności pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jednakże bezskutecznie.

Strony nie mogły dojść do porozumienia odnośnie spełnienia wzajemnych należności. Ł. U. oczekiwał uregulowania przez M. S. (1) należności z faktur o numerach (...). Natomiast M. S. (1) oczekiwał w pierwszej kolejności przeniesienia na niego przez Ł. U. własności pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i czynił to warunkiem zapłaty.

niesporne, a nadto: wydruk korespondencji sms – k. 46-57 akt, wydruk korespondencji prowadzonej na komunikatorze internetowym (...) – k. 58-63 akt, zeznania świadka M. S. (2) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:51-00:16:31), zeznania powoda Ł. U. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:16:31-00:40:57), zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

Mimo braku przeniesienia własności pojazdu przez Ł. U. na M. S. (1), pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pozostawał cały czas w posiadaniu M. S. (1), który korzystał z tego pojazdu.

niesporne

W dniu 20 sierpnia 2022 roku w S. przy ulicy (...) doszło do pożaru ciągnika siodłowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą o numerze rejestracyjnym (...), która to naczepa wypełniona była załadunkiem w postaci tworzyw sztucznych.

Na miejsce zdarzenia wezwana została jednostka Państwowej Straży Pożarnej w P., która po ugaszeniu pożaru wskazała, że przypuszczalną przyczyną zdarzenia było zwarcie instalacji elektrycznej.

zaświadczenie Komendanta Powiatowego Państwowej Straży Pożarnej w P. – k. 159 akt

Ł. U. o pożarze pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) dowiedział się po długim czasie od zaistnienia tego zdarzenia. Z tego powodu Ł. U. nie zgłosił przedmiotowej szkody w ramach wykupionego ubezpieczenia autocasco.

zeznania powoda Ł. U. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:16:31-00:40:57), zeznania pozwanego M. S. (1) – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2023 roku – k. 273-278 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:40:57-01:12:43)

Pismem z dnia 13 lutego 2023 roku M. S. (1) wezwał Ł. U. do zapłaty kwoty 87 000 złotych z tytułu wyrządzonej szkody w związku z niewykonaniem umowy sprzedaży na rzecz M. S. (1). W treści wezwania wskazano, że wierzytelność w kwocie 80 000 złotych stanowi równowartość rynkową pojazdu marki V. (...), rok produkcji 2008, o numerze rejestracyjnym (...), natomiast wierzytelność w kwocie 7 000 złotych przysługuje w związku z poniesieniem przez M. S. (1) kosztów dodatkowych w postaci: uprzątnięcia wraku pojazdu po jego samozapłonie oraz kosztów przetrzymywania wraku pojazdu od dnia usunięcia wraku po jego samozapłonie na parking, gdzie koszt postoju pojazdu za jeden miesiąc wynosi 500 złotych. Jako ostateczny termin zapłaty M. S. (1) powyższej należności wskazał dzień 17 lutego 2023 roku.

wezwanie do zapłaty z dnia 13 lutego 2023 roku wraz z załącznikami – k. 133-140 akt

W dniu 19 kwietnia 2023 roku na rozprawie M. S. (1) złożył Ł. U. oświadczenie o potrąceniu wzajemnych należności przedstawiając do potrącenia należną mu od Ł. U. wierzytelność w kwocie 64 461,72 złotych z tytułu niewykonania umowy przedwstępnej i nie zawarcia umowy przyrzeczonej sprzedaży ruchomości – pojazdu marki V., którą potrącił z przysługującą Ł. U. wobec niego należnością w kwocie 72 347,87 złotych.

oświadczenie o potrąceniu – k. 144, 213, 219 akt

W dniu 21 kwietnia 2023 roku do Sądu Rejonowego w Gdyni wpłynął pozew M. S. (1) skierowany przeciwko Ł. U. o zapłatę kwoty 64 461,72 złotych tytułem odszkodowania za uchylenie się od zawarcia umowy przyrzeczonej sprzedaży samochodu ciężarowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...), w wysokości poniesionych nakładów celem wykonania umowy przedwstępnej i spełnienia warunków umowy przyrzeczonej w postaci zapłaty rat leasingowych w kwocie netto za okres od lutego 2019 roku do stycznia 2028 roku wraz z kwotą końcową wykupu przedmiotu leasingu, ewentualnie o zapłatę kwoty 80 000 złotych tytułem odszkodowania za uchylenie się od zawarcia umowy przyrzeczonej sprzedaży samochodu ciężarowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...), w wysokości wartości utraconego pojazdu w związku z nie zawarciem umowy przyrzeczonej.

kserokopia pozwu złożonego w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Gdyni pod sygn. akt VI GNc 1579/23 – k. 168-169 akt

Postanowieniem z dnia 16 października 2023 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt GD1G/GRz/69/2023 odmówił zatwierdzenia układu w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika M. S. (1). Postanowienie to nie jest prawomocne.

postanowienie – k. 263-270 akt, zarządzenie – k. 271 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w pierwszej kolejności na podstawie oświadczeń stron w takim zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, jak też wynikających z Krajowego Rejestru Zadłużonych, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia w sprawie, gdyż nie wnosiły nowych i istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się również na zeznaniach świadka M. S. (2) oraz stron w poniżej wskazanym zakresie.

Odnosząc się do zeznań świadka M. S. (2), to Sąd dał im wiary w zakresie, w jakim świadek potwierdziła, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda należności objętych niniejszym powództwem, jak też że powód zobowiązany jest do przeniesienia na rzecz pozwanego własności pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), co wynika z postanowień zawartych w łączącej strony umowie najmu z dnia 08 lutego 2019 roku. Jakkolwiek Sąd za wiarygodne ocenił jej zeznania, że pozwany nie dokonał zapłaty za sporne faktury, gdyż powód nie wywiązał się ze swojego zobowiązania, niemniej jednak okoliczność ta z pewnością nie mogła stanowić przyczyny braku zapłaty w uzgodnionym przez strony terminie, jak też w terminie wynikającym z oświadczenia pozwanego z września 2019 roku, skoro zgodnie z harmonogramem umowa leasingu miała zakończyć się w styczniu 2022 roku. W momencie więc powstania wierzytelności powoda (maj – czerwiec 2019 roku) brak było podstaw do domagania się przez pozwanego przeniesienia na jego rzecz własności pojazdu.

Oceniając zeznania powoda Ł. U., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim powód wskazał, że pozwany korzystał z jego karty paliwowej, a powód następnie te koszty refakturował na pozwanego, jak też że nie kwestionował należności wskazanych w spornych fakturach. Powód zeznał, że w momencie składania oświadczenia z września 2023 roku przez pozwanego, pozwany nie posiadał innych zaległości wobec powoda, jak też że warunkiem zapłaty nie było wówczas przeniesienie własności pojazdu na pozwanego, bo umowa leasingu kończyła się w późniejszym okresie. Powód nie potwierdził przy tym, by zobowiązał się wobec pozwanego w zamian za zapłatę spornych faktur do przeniesienia praw z umowy leasingu na inną osobę. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom powoda, że powód przeniósł własność przedmiotowego pojazdu na pozwanego wystawiając na jego rzecz z tego tytułu fakturę, okoliczności tej nie potwierdza bowiem żaden obiektywny dowód, w tym przedmiotowy dokument księgowy, którego powód na żadnym etapie postępowania nie przedłożył.

Odnosząc się natomiast do zeznań pozwanego M. S. (1), to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim pozwany wskazał na okoliczności nawiązania współpracy między stronami i jej przebieg. Pozwany potwierdził przy tym swoje zobowiązanie do zapłaty przedmiotowych faktur. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom pozwanego, że warunkiem zapłaty spornych faktur w momencie składania przez niego oświadczenia o uznaniu długu, tj. we wrześniu 2019 roku, było przeniesienie własności pojazdu, skoro zgodnie z umową winno to nastąpić dopiero po zakończeniu i rozliczeniu umowy leasingu (2022 rok), ani też że warunkiem takim było przeniesienie praw z umowy leasingu na inną osobę, w tym R. M. (2). Okoliczności tej nie potwierdza żaden dowód, a Sąd miał na uwadze, że pozwany nie uchylił się od skutków prawnych swojego oświadczenia, zaś dowód ze świadków lub z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną może być dopuszczony między uczestnikami tej czynności tylko w wypadkach, gdy nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności i gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za konieczne (art. 247 k.p.c.), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, zwłaszcza, że obie strony są przedsiębiorcami, których obowiązuje podwyższony miernik staranności w dbałości o własne sprawy. W tej zaś sytuacji to pozwany winien zadbać o to, by tak istotne warunki porozumienia przybrały postać pisemną, zwłaszcza gdy taką formę miało jego własne wobec powoda zobowiązanie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 09 września 2023 roku Sąd na podstawie art. 203¹ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 167 k.p.c. podniesiony przez pozwanego na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2023 roku na piśmie (k. 144 akt)

zarzut potrącenia kwoty 64 461,72 złotych z kwotą dochodzoną pozwem (72 347,87 złotych) uznał za bezskuteczny, albowiem został on podniesiony z naruszeniem wskazanego w art. 203¹ § 2 k.p.c. terminu, tj. dwóch tygodni od dnia, kiedy wierzytelność pozwanego stała się wymagalna. W niniejszej sprawie termin wymagalności wierzytelności pozwanego przypadał na dzień 18 lutego 2023 roku, a więc termin do podniesienia na piśmie w toku procesu zarzutu potrącenia upływał z dniem 04 marca 2023 roku, o czym szerzej poniżej. Nadto wobec uznania zarzutu potrącenia za bezskuteczny, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadków: M. S. (3), K. S., M. T. i P. K. jako zbędny, roszczenie pozwanego objęte bowiem zarzutem potrącenia nie było bowiem przedmiotem rozpoznania.

Jednocześnie na podstawie art. 39 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 2309 ze zmianami) Sąd uznanie przez pozwanego powództwa dokonane w dniu 19 kwietnia 2023 roku na rozprawie uznał za nieważne w zakresie kwoty 4 945 złotych wobec braku zgody nadzorcy sądowego na uznanie powództwa w tej części oraz na podstawie art. 39 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 2309 ze zmianami) uznanie przez pozwanego powództwa dokonane w dniu 19 kwietnia 2023 roku na rozprawie uznał za ważne w zakresie kwoty 2 941,15 złotych wobec zgody nadzorcy sądowego na uznanie powództwa w tej części (k. 197 akt).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód Ł. U. domagał się zasądzenia od pozwanego M. S. (1) kwoty 72 347,87 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 43 006,91 złotych za okres od dnia 29 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty i 29 340,96 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem refaktury kosztów związanych z dostarczeniem pozwanemu towarów określonych w fakturze numer (...).

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2023 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył między innymi, że pozwany uznaje powództwo co do kwoty 7 886,15 złotych. Mając jednak na uwadze, iż w stosunku do pozwanego toczy się postępowanie restrukturyzacyjne o zatwierdzenie układu, w ramach którego to postępowania powołany został dla pozwanego nadzorca sądowy, dla oceny dokonanego przez pozwanego częściowego uznania powództwa należało wziąć pod uwagę treść art. 39 § 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 2309 ze zmianami), zgodnie z którym po powołaniu nadzorcy sądowego dłużnik może dokonywać czynności zwykłego zarządu. Na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu wymagana jest zgoda nadzorcy sądowego, chyba że ustawa przewiduje zezwolenie rady wierzycieli. Zgoda może zostać udzielona również po dokonaniu czynności w terminie trzydziestu dni od dnia jej dokonania. Czynność przekraczająca zakres zwykłego zarządu dokonana bez wymaganej zgody jest nieważna. Nie budzi natomiast wątpliwości Sądu, że czynność mająca na celu uznanie powództwa w jakiegokolwiek części stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu. Dlatego też dla ważności czynności pozwanego dotyczącej uznania powództwa w zakresie kwoty 7 886,15 złotych niezbędna była w niniejszej sprawie zgoda nadzorcy sądowego ustanowionego dla pozwanego. W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 02 czerwca 2023 roku” (data prezentaty: 2023-06-09, k. 197 akt) nadzorca sądowy z zachowaniem ustawowego terminu oświadczył, że wyraża zgodę na uznanie przez pozwanego roszczenia wobec powoda w zakresie kwoty 2 941,15 złotych, natomiast w zakresie pozostałej kwoty, tj. kwoty 4 945 złotych – nadzorca układu nie wyraził zgody na uznanie roszczenia.

Odnośnie pozostałej części żądania (nieobjętej oświadczeniem o uznaniu roszczenia), to pozwany M. S. (1) kwestionując żądanie pozwu w tej części podnosił, że z treści oświadczenia z dnia 23 września 2019 roku o uznaniu długu, na jakie powołuje się powód w treści pozwu, nie wynika, czego to oświadczenie dotyczy i czy obejmowało ono faktury objęte żądaniem pozwu, gdyż strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych, a zakres wzajemnych roszczeń i zobowiązań był szeroki. W ocenie pozwanego treść oświadczenia z dnia 23 września 2019 roku nie stanowiła tylko zobowiązania do zapłaty należności za sprzedaż paliwa przez powoda, ale była częścią uzgodnień stron co do wzajemnych rozliczeń, których to uzgodnień pozwany nie dotrzymał. Jednocześnie pozwany wskazał, iż wobec niewywiązania się przez powoda z przyjętych na siebie zobowiązań umownych pozwany poniósł szkodę w kwocie 80 000 złotych. W związku z tym, w toku procesu – w dniu 19 kwietnia 2023 roku – pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu wzajemnych należności stron przedstawiając do potrącenia należną mu od powoda należność w kwocie 64

461,72 złotych z tytułu niewykonania umowy przedwstępnej i nie zawarcia umowy przyrzecznej sprzedaży ruchomości, tj. pojazdu marki V., którą potracił z przysługującą powodowi od pozwanego należnością dochodzoną w niniejszym procesie.

Mając na uwadze zakreślony wyżej zakres sporu Sąd zważył w pierwszej kolejności, że nie było wątpliwości, że strony łączyła nienazwana umowa, której przedmiotem było udostępnienie przez powoda pozwanemu karty paliwowej służącej do nabywania paliwa i innych towarów oraz dokonywania innych płatności obciążających wobec ich dostawców powoda, z zobowiązaniem się pozwanego do uregulowania tychże kosztów na rzecz powoda.

Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwany nie podważał zasadności ani prawidłowości wystawionych przez powoda faktur, jak zaś wynikało z przeprowadzonych dowodów, w ramach współpracy stron powód udostępnił pozwanemu swoją kartę paliwową, na którą pozwany kupował paliwo i inne towary, a przy rozliczaniu należności z tej karty paliwowej powód refakturował na pozwanego koszty, którymi sam został obciążony z tego tytułu. Wystawiane przez powoda refaktury obejmowały przy tym także należności za opłaty drogowe, zakup płynu ad blue oraz koszty ubezpieczenia karty. Nie było także wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów, że pozwany złożył powodowi w dniu 23 września 2019 roku oświadczenie, w którym zobowiązał się do zapłaty do dnia 31 października 2019 roku na rzecz powoda „należnych mu faktur, wynikających ze sprzedaży paliwa”, przy czym na moment składania tego oświadczenia, poza należnościami wynikającymi z faktur objętych niniejszym powództwem, pozwany nie miał żadnych innych zobowiązań wobec powoda. Sąd miał również na uwadze, że pozwany podnosił, że oświadczenie to było elementem szerszych uzgodnień i zapłata wskazanej w nim należności miała być uzależniona od przeniesienia na rzecz pozwanego własności spornego pojazdu marki V.. Odnosząc się do tej kwestii, to w pierwszej kolejności wskazać należy, że uzgodnień takich nie potwierdza w sprawie żaden obiektywny dowód, poza zeznaniami pozwanego uznanymi przez Sąd za niewiarygodne w tej części. Na uwadze mieć bowiem należało, że powód nie potwierdził, aby wówczas – w zamian za uzyskanie zapłaty – zobowiązał się przenieść własność pojazdu na powoda, tym bardziej, że zgodnie z umową z dnia 08 lutego 2019 roku miało to nastąpić po zakończeniu umowy leasingu. Co więcej, warunek taki byłby niemożliwy do spełnienia – powód w tym czasie nie był właścicielem pojazdu, pozostawał nim (...) spółka akcyjna z siedzibą we W.. Nie znajduje również potwierdzenia w żadnym dowodzie okoliczność, że w tym czasie powód zobowiązał się – w zamian za uzyskanie zapłaty – do przeniesienia praw z umowy leasingu na inną osobę – R. M. (2), powód okoliczności tej przeczył, zaś pozwany zaniechał w tym zakresie inicjatywy dowodowej i nie składał wniosku o przesłuchanie tej osoby. Wreszcie zważyć należy, że pozwany na żadnym etapie postępowania nie uchylił się od skutków prawnych swojego oświadczenia z dnia 23 września 2019 roku, lecz dalej realizował postanowienia umowy z dnia 08 lutego 2019 roku uiszczając czynsz najmu w wysokości rat leasingowych. W tej sytuacji uznać należało, że pozwany nie zdołał wykazać, że warunkiem zapłaty na rzecz powoda kwoty 72 347,87 złotych w terminie wskazanym w jego oświadczeniu z dnia 23 września 2019 roku było czy to przeniesienie przez powoda własności pojazdu na pozwanego, czy to przeniesienie przez powoda praw z umowy leasingu na inną osobę. Natomiast okoliczność, że powód po ustaniu umowy leasingu, kiedy już nabył własność przedmiotowego pojazdu marki V., nie zrealizował swojego zobowiązania, pozostaje bez znaczenia dla obowiązku zapłaty istniejącego po stronie pozwanego, zaś podnoszona przez pełnomocnika pozwanego w „mowie końcowej” okoliczność, jakoby miało to – nieuregulowanie należności powodowi – stanowić „zabezpieczenie” wierzytelności pozwanego nie wynika ani z uzgodnień stron ani nie znajduje oparcia w przepisach prawa (nie były to świadczenia jednoczesne) i nie zasługuje na aprobatę Sądu, w tym również w kontekście wniosku o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu. Sąd miał także na uwadze, że niezależnie od uznania wierzytelności powoda dokonanego w oświadczeniu z dnia 23 września 2019 roku, pozwany w istocie w swoich zeznaniach potwierdził swoje zobowiązanie wobec powoda nie kwestionując jego zasadności ani wysokości.

W świetle wskazanych powyżej okoliczności odnośnie natomiast skuteczności i zasadności zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potracenia należy wskazać, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potracić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są

pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2005 roku (sygn. akt I ACa 1053/05) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia, zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów na ich poparcie, a w szczególności dokładne określenie wierzytelności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu nie jest jeszcze dowodem na istnienie przesłanek potrącenia ustawowego z art. 498 k.c. ani nie jest źródłem kreacji wierzytelności przedstawionej do potrącenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że skuteczność i ważność potrącenia zależy od kilku elementów, w ramach których należy odróżnić zaistnienie przesłanek do potrącenia (określonych w przepisie art. 498 § 1 k.c.) od prawidłowości oświadczenia o potrąceniu (co do formy, treści, uprawnienia osoby składającej oświadczenie, właściwego adresata, czy terminu).

Mając na uwadze, że w niniejszej sprawie pozwany w stosunku do zgłoszonego przez powoda roszczenia podniósł na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2023 roku, na której obecny był również powód) zarzut potrącenia składając oświadczenie o potrąceniu na piśmie, niezbędnym było dokonanie skuteczności powyższego aktu w świetle art. 203¹ k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem podstawą zarzutu potrącenia może być tylko wierzytelność pozwanego z tego samego stosunku prawnego co wierzytelność dochodzona przez powoda, chyba że wierzytelność pozwanego jest niesporna lub uprawdopodobniona dokumentem nie pochodzącym wyłącznie od pozwanego. Stosownie do treści § 2 tegoż przepisu, pozwany może podnieść zarzut potrącenia nie później niż przy wdaniu się w spór co do istoty sprawy albo w terminie dwóch tygodni od dnia, gdy jego wierzytelność stała się wymagalna. Zarzut potrącenia może zostać podniesiony tylko w piśmie procesowym. Do pisma tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pozwu, z wyjątkiem przepisów dotyczących opłat (art. 203¹ § 3 k.p.c.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało mieć na uwadze, iż w ocenie Sądu pozwany nie sprostął wymogom zawartym w art. 203¹ § 2 k.p.c., z konsekwencjami, o jakich mowa w § 3 tegoż przepisu.

Na wstępie podkreślić należy raz jeszcze, że w niniejszej sprawie zarzut potrącenia nie został podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, czyli w pierwszym piśmie procesowym pochodzącym od strony pozwanej, w którym pozwany wdał się w spór co do istoty sprawy. Zarzut potrącenia został sformułowany przez pozwanego później, dopiero w toku postępowania na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2023 roku, na której obecny był również powód i na której pozwany złożył na piśmie oświadczenie o potrąceniu przedstawiając do potrącenia należną pozwanemu od powoda wierzytelność w kwocie 64 461,72 złotych z tytułu niewykonania umowy przedwstępnej i nie zawarcia umowy przyrzecznej sprzedaży ruchomości, tj. pojazdu marki V., z przysługującą powodowi od pozwanego należnością w kwocie 72 347,87 złotych wynikającą z faktur o numerach (...), tj. z należnością objętą żądaniem pozwu w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd zważył, że składając w toku rozprawy w dniu 19 kwietnia 2023 roku zarzut potrącenia, pozwany uchybił terminowi określonemu w przepisie art. 203¹ § 2 k.p.c., zgodnie z którym pozwany może podnieść zarzut potrącenia nie później niż przy wdaniu się w spór co do istoty sprawy albo w terminie dwóch tygodni od dnia, gdy jego wierzytelność stała się wymagalna.

Jak wynikało z materiału dowodowego sprawy przedstawiona przez pozwanego do potrącenia wierzytelność wynikała z łączącej strony umowy najmu z dnia 08 listopada 2019 roku, której przedmiot stanowił pojazd marki V. (...), rok produkcji 2018, o numerze rejestracyjnym (...), gdzie w treści § 5 tej umowy najemca (pozwany) zobowiązał się do używania pojazdu z naczepą typu chłodnia do dnia zakończenia leasingu wraz z wykupem na własność po zakończeniu

umowy, natomiast wynajmujący zobowiązał się do odsprzedania pojazdu zgodnie z warunkami zawartymi w umowie leasingu zawartej z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W..

Mając na uwadze powyższe pozwany w toku niniejszego procesu wskazywał, iż wobec niewywiązania się przez powoda z przyjętego na siebie zobowiązania, pozwany posiada względem powoda wierzytelność o zapłatę kwoty 80 000 złotych tytułem odszkodowania za niewykonanie umowy, gdyż w wyniku działań powoda poniósł szkodę w takiej właśnie wysokości. W związku z tym pismem z dnia 13 lutego 2023 roku pozwany wezwał powoda do zapłaty kwoty 87 000 złotych z tytułu wyrządzonej szkody, w związku z niewykonaniem umowy sprzedaży, gdzie w treści wezwania pozwany wskazał, że wierzytelność w kwocie 80 000 złotych stanowi równowartość rynkową pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), natomiast wierzytelność w kwocie 7 000 złotych przysługuje w związku z poniesieniem przez pozwanego kosztów dodatkowych w związku z uprzątnięciem wraku pojazdu po jego samozapłonie oraz kosztów przetrzymywania wraku pojazdu od dnia usunięcia wraku po jego samozapłonie na parkingu (koszt postoju pojazdu za jeden miesiąc wynosi 500 złotych). Termin zapłaty powyższej należności pozwany zakreślił do dnia 17 lutego 2023 roku (wezwanie do zapłaty – k. 133-133v akt). Na marginesie jedynie wskazać należy, że wierzytelność odszkodowawcza dla swej wymagalności wymaga wezwania do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należało, że przedstawiona przez pozwanego do potrącenia wierzytelność w kwocie 64 461,72 złotych jako odszkodowanie z tytułu niewykonania umowy przedwstępnej i nie zawarcia umowy przyrzecznej sprzedaży ruchomości pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) była wymagalna od dnia 18 lutego 2023 roku. Tym samym, mając na uwadze treść przepisu art. 203¹ § 2 i 3 k.p.c. – od tego dnia, pozwany miał dwa tygodnie na podniesienie zarzutu potrącenia w procesie poprzez złożenie oświadczenia o potrąceniu na piśmie. W okolicznościach niniejszej sprawy termin wskazany w przepisie art. 203¹ § 2 k.p.c. upływał zatem pozwanemu w dniu 04 marca 2023 roku (w związku z tym, że była to sobota – stosownie do treści art. 115 k.c. termin ten w istocie przesunął się do poniedziałku, dnia 06 marca 2023 roku). Jak natomiast zostało już wskazane przez Sąd – pozwany w toku niniejszego procesu złożył na piśmie oświadczenie o potrąceniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2023 roku, a zatem po upływie terminu z art. 203¹ § 2 k.p.c. W myśl natomiast art. 167 k.p.c. czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna.

W świetle powyższego zarzut potrącenia podniesiony przez pozwanego został uznany przez Sąd za bezskuteczny, czemu Sąd dał wyraz postanowieniem z dnia 04 września 2019 roku. Wobec zaś powyższego zbędne stało się prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie. Na marginesie jedynie wskazać należy, że pomiędzy stronami toczy się przed Sądem Rejonowym w Gdyni postępowanie o odszkodowanie za szkodę poniesioną w związku z nie zawarciem przez powoda przyrzecznej umowy sprzedaży.

Mając na uwadze całokształt powyższych rozważań Sąd na podstawie art. 353¹ k.c. w zw. z art. 481 k.c. uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego M. S. (1) na rzecz powoda Ł. U. kwotę 72 347,87 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 43 006,91 złotych za okres od dnia 29 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty oraz 29 340,96 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1935) zasądzając na rzecz powoda od pozwanego jako strony przegrywającej niniejszy proces kwotę 9 018 złotych (wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty) obejmującą kwotę 3 618 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu i kwotę 5 400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Co do kwoty zasądzonej w punkcie pierwszym wyroku w związku z jej skutecznym uznaniem przez pozwanego w kwocie 2 941,15 złotych na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 213 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w tym zakresie (punkt trzeci wyroku).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 09 stycznia 2024 roku